SORIN CERIN

Absurd

Poeme filosofice

SORIN CERIN

ABSURD

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- ABSURD -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1721790807

ISBN-10:
1721790802

SORIN CERIN
- ABSURD -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- ABSURD -
-poeme filosofice-

1) Fără nici o greșeală

Zori părăsiți,
de propria Lumină Divină,
sunt vânduți Zilelor Goale,
pe nimic,
încătușându-ne de Absurd,
Singurătatea,
Ferestrelor de Cer,
care ni se închid,
Evadării din noi înșine,
obligându-ne,
să ne mistuim în Țărâna Durerii,
în care ne-au întrupat,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne juca rolurile de plumb,
ale Statuilor Vivante,
pe care trebuie să le interpretăm,
fără nici o greșeală,
față de Greșeala Creației.

2) Lungi convoaie funerare de Amintiri

E atâta zăpușeală de cuvinte,
în toată această cloacă de Gânduri,
insalubre și descompuse,
care sunt băute în cănile de pustiu,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pe străzile fără nume ale Viselor,
ce rătăcesc haotic,
prin aglomerațiile Balanțelor,
pe care ne trăim,
Eternitățile de Clipe ucise,
și conduse,
în lungi convoaie funerare de Amintiri,
spre mormintele sărăcăcioase,
ale Privirilor Absurdului.

3) Prin care mai oprește doar Trenul Absurdului

Porți de Lacrimi,
închid Nesfârșirea Stelelor,
unor Cuvinte,
în Sufletele de Jar,
ale Iubirilor,
ca să ne lumineze,
Răsăriturile Speranțelor,
cu noi Vise,
ce vor ninge,
peste frunțile Așteptărilor interminabile,
din gările pustiite de Zâmbete,
prin care mai oprește,
doar Trenul Absurdului,
unica punte de evadare,
din lagărul propriilor Conștiințe,
cu toate că ne leagă,
de Lumea Nimănui,
unde încă mai credem,
să ne mai întâlnim,
Sufletele Pereche,
ale Destinelor.

4) Ce cad prin șanțurile Luminii pale

Gratii de Întuneric,
ne străjuiesc Gândurile de plumb,
ale Cerului cenușiu,
din Ochii orbi,
ai Zilelor Goale,
pe care nu mai reușim,
să le trecem strada către Moarte,
decât ajutați de stelele alcoolice,
băute din cănile de pustiu,
ale Uitării de noi înșine,
ce cad prin șanțurile Luminii pale,
a Apusurilor însângerate,
ale Timpului,
ce ne-a trecut printre degetele de fum,
a Fericirii,
înecată în Absurd.

5) Singurătatea Absurdului

Rătăcim mereu,
printre Esențe de Lumină Divină,
ținute în sticle vechi,
de dinainte de a fi Lumea,
de către Străinul Subconștient,
al Iubirii noastre,
pentru a ne fi servite,
pe mesele întinse,
ale Orizonturilor unor Vise,
care par a nu obosi niciodată,
de cât de mult,
și de departe,
aleargă,
cu Inimile noastre de Cer,
trăgându-le,
spre Nemărginirea din noi înșine,
ca să ne întâlnim,
Fericirea,
ce-abia mai poate respira,
Singurătatea Absurdului,
care o sufocă,
fără de noi,
urmând ca după ce o vom întâlni,
să ducem cu toții,
această povară,
a Respirației.

6) Pași de Cârpe

Ne naștem cu Pași de Cârpe,
rupte din zdrențele Stelelor Căzătoare,
ale Viselor,
care să șteargă,
asfaltul negru și rece,
al Eternităților de Clipe ucise,
pe care să ne treacă indiferente,
Zilele Goale,
la porțile cărora,
batem,
cu Inimile de Cer pierdut,
de noi înșine,
mereu,
pentru a ne duce în continuare,
povara Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
către Absurdul,
care ne va împlini Destinul,
cu o Moarte.

7) Se declară a fi al Nimănui

Ziduri masive,
 de Inimi Goale,
străjuiesc Privirile de plumb,
 ale Zilelor,
printre care trecem,
 neluați în seamă,
mestecându-ne în continuare,
Iluziile Vieții și Morții,
pe bulevardele largi și vagaboande,
 ale Absurdului,
pe care le trăim,
 la intensitatea maximă,
a Speranței deșarte,
 de la adresa fără căpătâi,
a Destinului,
 care se declară,
a fi al Nimănui,
și la care ne putem invita,
 Iubirile rătăcite,
până și de Străinul nostru Subconștient.

8) Cu norii negri și deși ai Absurdului

Am și uitat de câtă Vreme,
lipsită de Conștiința Vremurilor,
alergăm cu convoaiele funerare,
ale Anilor de plumb,
printre Aglomerații haotice,
de Cimitire de Cuvinte,
de care adeseori ne accidentăm,
însângerând Răsăriturile Singurătății,
care ni se preling,
pe piepturile Inimilor de Cer acoperit,
cu norii negri și deși,
ai Absurdului,
cănilor de pustiu,
din care ne bem piatra amară a Gândurilor,
sculptate,
după chipul și asemănarea Infernului,
de a fi Statuile Vivante,
ale Durerii.

9) Din cavourile fără nume ale Absurdului

Plouă cu Întrebări,
pe fețele uscate ale Gândurilor,
întețind arșița,
de Vise amare ale Deșertăciunii,
prin ale căror Fericiri,
ne-am întrupat Viețile,
ce le ducem,
pe umerii Cimitirelor de Cuvinte,
în alaiurile funerare ale Zilelor Goale,
spre înmormântările,
Eternităților de Clipe,
din cavourile fără nume ale Absurdului,
față de care,
propriile noastre Destine,
și-au făcut un Scop,
de atins,
pentru care depun toate eforturile,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

10) Și-au făcut un crez din a ne strivi Voința

Căzut sub Legământul,
Ochilor de Cer plânși ai Durerii,
ne-am întrupat Iubirea,
 fără să vrem,
în mocirla Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
din care Zidurile masive ale Viselor,
și-au făcut un crez,
din a ne strivi Voința,
pe asfaltul negru și rece,
al Mormintelor de Clipe,
ce ne rătăcesc disperate,
pe străzile Neînțelesurilor,
din care Zilele Goale ale Nimănui,
ne dau să bem Nefericirea,
acestei Lumi,
în cănile somptuoase de pustiu,
ale Absurdului.

11) Ce cad surde și inerte

Râsete isterice și grave de Morminte,
sparg clepsidrele din tiparele Timpului,
alergând nărăvașe,
prin plumbul cenușiu al Privirilor,
ce cad surde și inerte,
pe umerii vlăguiți,
ai Viselor de piatră amară,
din care Iluziile Vieții și Morții,
ne-au sculptat fețele,
după chipul și asemănarea Durerilor,
pe care suntem obligați să le interpretăm,
în calitatea noastră,
de Statui Vivante ale Absurdului.

12) O căutăm istoviți

Pentru a ne desluși,
Arta eliberării de Sine,
Țărmuri fără nume,
ne cer să le primim,
în Inima de Cer nesfârșit,
a Străinului Subconștient,
ce ne-a urmat,
de dinainte de a fi Lumea Absurdului,
părăsind alături de noi,
Steaua Nemuririi,
pe care o respiram,
prin toți porii Cuvintelor Eternității,
pe care ni le adresa,
Iubirea,
pe care o căutăm istoviți,
de Norii grei și indiferenți,
ai Orizonturilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu le putem prinde niciodată,
în pumnii Fericirii,
pentru a o afla.

13) Spală-mă Moarte cu o Izbăvire

Spală-mă Moarte cu o Izbăvire,
de mine însumi,
până când mi se vor goli,
toate cănile de pustiu,
ale Speranței,
din care-mi beau Disperarea,
și-apoi lasă-mă să privesc,
Absurdul Cimitirului,
în care am fost obligați să trăim,
și a cărui Lacrimă de Neputință,
se prelinge peste Cuvântul Facerii,
Păcatelor Originare,
pe care le-au primit în dar,
Eternitățile de Clipe,
ucise pe nedrept,
ca să ne treacă pe noi,
puntea Ființei,
ce șerpuiește numai,
prin mocirla Întrupărilor în Durere.

Și apoi du-mă,
în Cerurile Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
ai cărui Ochi de Vise,
nu i-am văzut niciodată.

14) Într-un clopot al Absurdului

Unghii roase de Speranțe deșarte,
scormonesc Țărâna Întrupării,
de pe mormintele Cuvintelor,
pe care ni le-am adresat,
în cănile de pustiu ale Privirilor,
ce ne-au fost băute,
de Timpul criminal,
pe nerăsuflate,
lăsând în urma lui,
doare Eternități de Clipe ucise,
înmormântate mai apoi,
de Zilele Goale,
de care ne-am lovit Visele,
într-un clopot al Absurdului,
în al cărui dangăt grav și sinistru,
ne ducem și acum,
Iluziile Vieții și Morții,
pe umerii Lacrimilor de plumb,
ale Singurătăților.

15) Pe văile Ridurilor Absurdului

Stafii de Vise deșarte,
ne bântuie Privirile pierdute,
pe Orizonturile însângerate,
 ale Nimănui,
care ni se scurg,
 prin venele Anilor pustii,
ai Pașilor cărunți,
ce alunecă haotic,
 pe văile Ridurilor Absurdului,
în cănile de pustiu,
 ale Mormintelor de Iubiri,
pe care le bem cu toții,
până la ultima picătură,
 a Hazardului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ni le servesc mereu,
 Non-Sensurile Existenței,
clădind astfel o Lume,
a Deșertăciunii.

16) Ni s-au sălbăticit pașii Cuvintelor

Ni s-au sălbăticit pașii Cuvintelor,
de-atâta drum prăfuit de Înțelesuri,
aruncate prin pustiurile,
 Privirilor de Absurd,
ce și-au pierdut adresele,
 Ochilor noștri de Cer,
acoperit deodată,
de Norii grei și lipsiți de Viață,
ai Zilelor de Plumb,
cenușii și triste,
care ne plouă,
 pe buzele reci și inexpresive,
ce nu mai pot articula,
 nici măcar o Îmbrățișare,
 cu Timpul Nimănui,
pe Zâmbetele încremenite,
 ale Gândurilor de gheață,
pe întinderile cărora ne patinează,
Destinul.

17) Zaruri măsluite de Pași

Zaruri măsluite de Pași,
cad grele și abătute,
pe mesele de joc,
clădite din Țărâna Întrupării,
în Mocirlă,
a Greșelilor Creației,
afundându-se cât mai adânc,
în abisul Întunericului,
rece și neprimitor,
al Destinului,
pentru a pica,
numai pe numerele câștigătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
cărora le-am fost aruncați,
drept hrană spirituală,
pogorâtă din Steaua Nemuririi,
Iubirii,
pentru a desfăta,
gusturile macabre,
ale Absurdului.

18) Prin șanțurile Stelelor Căzătoare ale Timpului

Așteptându-ne Moartea izbăvitoare,
Poduri de Lumină Divină,
ni se deschid,
în depărtările Viselor,
Străinului Subconștient,
încă neatinse,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne fi turnate,
în cănile de pustiu,
ale Destinelor,
care îmbată într-atât,
Non-Sensurile Existenței,
încât reușesc să doarmă,
prin șanțurile Stelelor Căzătoare,
ale Timpului,
pe care nu-l mai interesează nimic altceva,
decât să îl însoțim,
în alaiurile funerare,
cernite cu plumbul Gândurilor,
care îi însoțesc,
Eternitățile Clipelor,
către Cimitirele noastre de Cuvinte,
de pe scenele Teatrului Absurd,
al Prezentului.

19) Pe scenele frigiderelor de Cuvinte

Roluri de Zâmbete,
jucate cu casele închise,
de Statuile Vivante,
pe scenele frigiderelor de Cuvinte,
din Morgile lipsite,
de electricitatea Privirilor,
unde ne autopsiem Visele,
care construiesc Catedrale de Vicii,
ale Absurdului,
pline de icoanele Patimilor,
de piatră amară,
din care ne sculptăm,
cănile de pustiu,
din care ne bem Suferințele.

20) Asasinat de către Timpul Deşertăciunilor

Țărmuri tulburi de Clepsidre sparte,
la care vor să ajungă,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a culege Cioburi de Vise,
cu care să ne taie venele Destinelor,
într-o procesiune funerară,
a Absurdului,
Icoanelor Proscrise ale Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
căutat într-una de Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației,
pentru a fi asasinat,
de către Timpul Deşertăciunilor,
care nu vede în noi,
decât materia primă,
necesară Durerii,
pentru a confecționa,
Cimitire de Cuvinte.

21) Mocirla descompusă a Absurdului

Priviri împletite,
de către Răceala Absurdului,
de pe buzele fierbinți ale Singurătății,
ne apasă greu și insistent,
Întunericul ce se lasă,
peste Palmele bătătorite ale Întrebărilor,
ce nu mai au nimic de adăugat,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au aruncat în plasele dese,
ale Întrupărilor,
în Mocirla descompusă a Absurdului,
ce ne mistuie Visele,
de Statui Vivante,
care-și joacă până la epuizare,
rolurile Fericirii,
pe scenele Nimănui,
cu Sufletele îndoite de Durere.

22) Moartea ne dă bonuri de fidelitate

Zori pierduți la ruletele Destinelor,
stau legați în teancuri de bancnote,
prin Casieriile Singurătății,
unde se calculează de fiecare dată,
prețul plătit,
pentru Viciile Dumnezeului,
Greșelilor Creației,
pe care trebuie să le decontăm,
cu Suferința noastră,
la fiecare casă de marcat,
a Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
pentru care Moartea,
ne dă bonuri de fidelitate,
înmânate de către Absurd,
la fiecare Deșertăciune cumpărată,
din Târgurile de sclavi ale Timpului,
ce-și vinde Eternitățile de Clipe,
pe nimic,
oricăror Iluzii ale Vieții și Morții,
Iubirii noastre.

23) Victoria

De fiecare dată,
 când cântăm pe strune de Priviri,
 cu arcușul Absurdului,
Moartea ne face semn,
 să mai repetăm partitura Suferințelor,
în aplauzele furibunde,
 ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care recită alături de noi,
sunetul scos de cănile de pustiu,
 ce se lovesc undele de altele,
cinstindu-se,
pentru Victoria,
 de a fi sorbite,
 de cât mai multe buze,
 ale Frigului pătrunzător,
al Întrupărilor noastre,
 în Statuile Vivante,
a Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le interpretăm desăvârșit,
de fiecare dată,
când ne întâlnim,
propria Condiție Umană,
alături de Moarte.

24) Prin Întrupările Durerilor

Ferestre de Gânduri,
zac închise și mucegăite,
pe străzile prăfuite cu Remușcări,
ale Zilelor Goale și depravate,
ale Absurdului,
ce trag cu ochiul Timpului,
viciat de Jocurile de Noroc,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
prin gările părăginite și pustii,
ale Fericirii,
unde am rămas doar noi,
Statuile Vivante,
ale aceluiași Absurd,
ce trăim incarcerate,
prin Întrupările Durerilor,
unde am devenit jetoane măsluite,
care trebuie aruncate,
atât de tare,
în capul Iubirii,
încât să i se scurgă Sângele Privirilor,
pe cimentul rece și trist al Nimănui,
pentru ca să câștige,
de fiecare dată Moartea.

25) Ca rod al Greșelilor Creației

Te caut Eliberare de Sine,
de fiecare dată când îmbrac,
costumele Suferințelor,
de Statui Vivante,
pentru a-mi juca reprezentațiile,
pe bulevardele roase de Remușcări,
ale Întrupărilor în Mocirla Cuvântului Facerii,
Păcatelor Originare,
ca rod al Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu la fel de egoist,
precum ne sunt Iluziile Vieții și Morții,
după chipul și asemănarea cărora,
trebuie să arătăm,
atât noi cât și catedralele noastre de Vise,
atunci când ne ucidem Eternitățile de Clipe,
ale Iubirilor,
ce oftează pe Orizonturile obosite și triste,
ale Lacrimilor,
după noi cei de dinainte,
de a fi hrăniți cu Absurdul cănilor de pustiu,
al Deșertăciunilor acestei Lumi.

26) Lungile alaiuri funerare ale Absurdului

Până și Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației,
au rămas,
copleșite de neodihna,
 Orizonturilor Suferinței,
din Sângele Străbunilor,
aruncați pe Drumurile Uitării,
poleite cu Vorbe Goale,
pe care-și petrec Zilele nespălate,
înrămate-n Icoanele Timpului,
ultimele Eternități de Clipe,
însoțind,
 lungile alaiuri funerare ale Absurdului,
Iluziilor Fericirii și Compătimirii,
ale căror roluri le jucăm,
noi Statuile Vivante,
 ale Non-Sensurilor Existențiale,
legate cu funiile Compromisurilor,
 de Spânzurătorile însetate de Gânduri,
ale Durerii,
Depărtărilor de noi înșine.

27) Divinitatea Absurdului

Legămintele rostite de Iluziile,
Iubirii, Fericirii și ale Ierarhiei Plăcerilor,
față de Divinitatea Absurdului,
sunt cele mai tari jurăminte ale Lumii,
fiindcă ele întruchipează,
într-un Tot Unitar,
atât Durerile Facerilor,
Non-Sensurilor Existențiale,
ale Naturii Condiției Umane,
cât și Iluziile care dau Simțire acestora,
determinând Deșertăciunea Ființei,
de a fi,
o Statuie Vivantă,
folosită la cele mai inumane roluri,
gândite de Dumnezeu,
pentru a scrie cu Sângele defect,
al Genelor Durerii,
Istoria Minciunii,
de la Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
și până în Prezent.

28) Resturile unor Cimitire de Cuvinte

Ceea ce considerăm a fi Adevăr,
în această Lume a Absurdului,
nu pot fi nimic mai mult,
decât resturile unor,
Cimitire de Cuvinte,
turnate fierbinți,
în cănile de pustiu,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ca să impresioneze,
Frigul pătrunzător,
de pe Buzele inexpresive,
ale Iluziilor Fericirii,
pentru a fi băute,
prin șanțurile Stelelor Căzătoare,
de către Moarte.

29) În trupurile Absurdului

Aripi ale Nesfârșirii,
Îngerilor noștri Păzitori,
ce sunt jucate la ruleta prăfuită a Hazardului,
de către Destin,
stau legate de stâlpii Deșertăciunii,
acestei Întrupări,
în Mocirla Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pentru a nu mai putea să ne înalțe,
dincolo de noi,
unde ne așteaptă Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
să ne deslușească,
din Amintirile Viitorului,
chipul pe care-l aveam,
de dinainte de a fi încarcerați,
în trupurile Absurdului,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
Nimănui.

30) Căzute în Privirile Absurdului

Oricât de mult am încerca,
să scormonim,
cu Unghiile roase și însângerate,
ale Cuvintelor,
Țărâna tare ca piatra amară,
a Mormintelor unor Speranțe,
căzute în Privirile Absurdului,
din care ne-am cioplit chipul Durerii,
și care ne acoperă acum,
Umbrele Urmelor,
unor Iubiri,
se pare că nu vom reuși niciodată,
să ne readucem,
pe noi înșine,
din răceala Sicrielor de Vise,
unde ne-au fost aruncați,
Îngerii Păzitori,
ai Nemuririi,
de către Iluziile Vieții și Morții.

31) În Durerea și Absurdul Non-Sensurilor Existenței

Scări de plumb,
străjuiesc Depărtările Cerurilor,
pierdute în Ochii Viselor,
din trupurile cărora,
am vrea să ne luăm și noi,
Nesfârșirea,
pe care să o îmbrăcăm,
la slujbele Profunzimii,
din Bisericile Cuvintelor,
unde să ne întrebăm Genunchii Gândurilor,
dacă și-au ales bine,
Icoanele Făcătoare de Minuni ale Speranțelor,
ce ar putea să ne ajute,
la regăsirea Străinului Subconștient,
ce naufragiază prin adâncurile fără margini,
ale Sufletelor noastre,
încătușate de către Moarte,
odată cu Întruparea în Durerea și Absurdul,
Non-Sensurilor Existenței.

32) Conștiința Absurdului

Frunze de Păreri,
cad ruginite,
pe Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
desenând o Toamnă a Nimănui,
pe Zidurile masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Non-Sensurile Existenței,
Fericirii,
ne-au rupt fiecăruia,
câte o felie de Iluzie a Plăcerilor,
ce am savurat-o,
până când ne-am mușcat,
Orizonturile însângerate ale degetelor,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care ne-a întrebat,
dacă nici acum nu suntem sătui,
în sfârșit,
de noi înșine,
și ne-a arătat Moartea,
ce ne aștepta să se înfrupte,
din ceea ce însemnam până atunci,
în Conștiința Absurdului.

33) Întinderi de Absurd

Valuri de Gânduri,
ale Marii Contemplări Universale,
sunt aruncate,
 în coșurile de gunoi ale Timpului,
pentru a zace supuse,
 Iluziilor Conștiinței,
din care legitățile Hazardului,
 să se ospăteze,
aprinzând Focul,
 Non-Sensurilor Existenței,
la care să se încălzească,
 Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
când făuresc,
 noi Întinderi de Absurd,
pe Cerurile descompuse ale Viselor,
unei Lumi a Nimănui.

34) Catedralele de Pustiu

Pierdut printre Orizonturile Nimănui,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
își caută o identitate,
printre valurile Sângelui,
Genelor Defecte,
ale Greșelilor Creației,
atunci când ajungem să întrebăm,
Catedralele de Pustiu,
ale Aspirațiilor noastre,
de ce sunt atât de necesare,
Păcatele Originare,
ale Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
la o Ființă în căutare,
de Absolut și Nemărginire?

35) Din marasmul Absurd

Oare vom fi vreodată salvați,
de Marea Contemplare Universală,
din marasmul Absurd,
al Întrupărilor,
în Mocirla Durerii,
unde Iluziile Vieții și Morții,
ne iau pline de lăcomie și mârșăvie,
cu fiecare Eternitate de Clipă ucisă,
prin care trecem,
fără voia noastră,
până și ultima fărâmă de Demnitate,
pe care ar fi trebui să o avem,
în fața Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
despre noi înșine?

36) Absurdul perfid al Întrupărilor

Înveninate de buzunarele goale,
 ale Aspirațiilor,
spre Nicăieri,
Viciile exploatate fără milă,
 de Iluziile Vieții și Morții,
își caută alinarea,
 în Absurdul perfid al Întrupărilor,
 din Mocirla Greșelilor Creației,
pe care le ridică,
 la rang de Marea Artă,
 a Compromisurilor,
determinând nașterea fără milă,
 a Umanismului,
lăsat mai apoi,
să se descurce pe cont propriu,
înaintea Durerii,
Non-Sensurilor Existenței.

37) Raportat la Absurd

Într-o Lume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Străinul Subconștient,
nu poate umbla,
pe străzile desfundate ale Gândurilor,
decât alungat,
huiduit,
și cu capul spart,
de către cei pe care dorește să-i ajute,
devenind un adevărat Mântuitor și Martir,
al propriei noastre Conștiințe,
pe care nu o Cunoaștem,
fiind încătușată în închisoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care le percepem în mod paradoxal,
ca fiind unica Șansă de emancipare,
a Adevărului despre propriul Sine,
raportat la Absurd.

38) Lungi alaiuri funerare ale Viselor Absurdului

Răstigniți,
pe Zidurile masive și amenințătoare,
ale propriilor Gânduri,
ce ne lovesc cu pumnii Speranțelor,
de fiecare dată,
când încercăm să ne îmbrăcăm,
și cu o altă îmbrăcăminte,
decât cu Zilele Goale și Pustii,
la modă,
printre Iluziile Vieții,
Fericirii, Durerii și Morții,
prin Târgurile Eternităților de Clipe ucise,
și-apoi conduse,
spre Cimitirele Înțelesurilor,
de lungi alaiuri funerare ale Viselor,
Absurdului.

39) Prin praful înecăcios al Absurdului

Abia mai pot,
 să-mi respir Speranțele,
prin praful înecăcios,
 al Absurdului,
Stelelor Alcoolice Căzătoare,
prin șanțurile Destinului meu,
care se scurg mai apoi,
în Oceanul de Vise prefabricate,
 de Iluziile Fericirii și Durerii,
Vieții și Morții,
pe care le întâlnesc la fiecare pas,
al Compromisurilor,
cu propriul Sine,
scăldat de valurile Regretelor,
prin care Greșelile Creației,
 Păcatelor Originare,
 au făcut pact cu Moartea.

40) Devenind astfel o Vertebrată

Străpunsă de spinii,
Coroanelor Mântuitoare,
și Tămăduitoare de Vise,
ale Absurdului,
Condiția Umană,
a primit Coloană Vertebrală,
de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
devenind astfel o Vertebrată,
ce se poate mișca în voie,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale Greșelilor Creației,
cunoscând în cele din urmă,
Păcatele Originare,
devenind Conștientă,
de Binele și Răul,
care o îndatorează,
pentru totdeauna,
Morții.

41) Chipurile Fericirii

Țărmuri descompuse,
de Viciile Timpului,
ocolite până și de Pustiul Zilelor,
zac mistuite de dorul Libertății de Sine,
prin Târgurile ruinate,
ale Victoriilor Condiției Uamane,
față de Întrupările,
în Mocirla Absurdului,
pe care pretind că l-ar fi reinventat,
transformându-l,
din piatra amară a Durerii,
în aceea prin care ne ghicim,
Viitorul Nimănui,
din care ne sculptăm,
Chipurile Fericirii,
pe care le afișăm,
prin Vitrinele Sufletelor noastre,
sparte de pietrele Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare.

42) Să-i vedem fața de Mântuitor

Flăcări de Vise deșarte,
aprind Victoriile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ca lumina lor,
să orbească până și Stelele Nemuririi,
din Cerurile pierdute,
în negurile Amintirilor despre Viitor,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
căruia era cât pe ce,
să-I vedem fața,
de Mântuitor,
răstignit pe crucea Speranței,
de a redeveni noi,
cei de dinaintea acestei Lumi,
a căror copie grosolană,
suntem acum,
întrupați în Mocirla Absurdului,
cotidian.

43) Piețele Coșmarurilor

Ierni de Zâmbete obscure,
împânzesc lacătele ruginite,
ale Cortegiilor funerare,
de Gânduri,
pustii și triste,
ce traversează,
Piețele Coșmarurilor,
de unde cumpără,
Iluziile Vieții și Morții,
cele necesare traiului zilnic,
al Absurdului,
gata oricând să le satisfacă,
cele mai năstrușnice nevoi,
în materie de slugărnicie,
cum ar fi,
Dureri îndeajuns de atroce,
pentru ca Sufletele năpăstuite,
să trăiască sub Cerul Păcatelor Originare,
sau Fericiri,
cu termen de valabilitate expirat,
de dinainte de a fi Lumea,
cănilor de pustiu,
din care ne bem amarul Conștiinței.

44) Zburând peste Anii cărunți și reci

Aripi de cărbuni încinși,
pe care ne dansează,
Zilele Goale,
de Statui Vivante ale Absurdului,
Valsurile Suferințelor,
zburând peste Anii cărunți și reci,
ai Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ale căror vagoane de Reproșuri,
sunt atașate trenurilor,
Compromisurilor noastre,
ce merg fără oprire,
până în gara Morții,
de unde suntem preluați,
de Eternitate,
fără însă a ni se dezvălui,
cui anume aparține aceasta.

45) Suntem o Lume de Frunți a Scaunelor Nimănui

Suntem o Lume de Frunți,
a Scaunelor Nimănui,
Absurd,
brăzdat de Ridurile adânci,
ale Cutremurelor Durerii,
ce lasă Urme adânci,
pe podurile ruinate ale Viselor,
ce ar fi trebuit să ne unească,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
și nicidecum,
cu Moartea,
care ne așteaptă indiferentă și sfidătoare,
călărind trufașă și victorioasă,
pe Genele defecte,
ale Sângelui Strămoșilor Suferinței.

46) Pe scările rulante ale Absurdului

Ierarhii de Zâmbete descompuse,
stau înșirate,
pe scările rulante ale Absurdului,
din marile centre comerciale,
ale Durerii,
de unde-și cumpără Suferința,
toate cele necesare,
pentru a ne îmbrăca Sufletele,
în straiele de sărbătoare,
ale Disperării,
pe care suntem forțați să o însoțim,
în alaiurile funerare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne conduc zilnic,
Eternitățile de Clipe,
pe ultimul drum,
pentru a fi înghițite,
cu lăcomie și dispreț,
de Moarte.

47) Să nu se închine Chipurilor Cioplite

Făclii de Gânduri,
străbat Întunecimile,
Zarurilor măsluite ale Destinelor,
săgetând cu licăririle Viselor,
Victoria de a deveni,
Speranțe,
care să nu se închine,
Chipurilor Cioplite,
din piatra amară,
a Non-Sensurilor Existenței,
pe care ni le croiesc,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ni se potrivi,
numerele prea largi,
ale Pașilor Absurdului,
pe care trebuie să-I încălțăm,
la Balurile Suferinței.

48) Din sclavia Întrupării în Mocirla Absurdului

Se sparg Cerurile Durerilor,
de Clepsidrele tăioase ale Vremurilor,
ce ne modelează,
plumbul greu și apăsător,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
după dorințele de eliberare,
din sclavia,
Întrupării în Mocirla Absurdului,
a fiecăruia dintre noi,
care vom repurta în final,
Marea Victorie a Morții,
asupra a tot ce este Moarte,
ce va muri înfrântă,
pentru totdeauna.

49) Ceruri cenușii de Absurd

Nisip de Cuvinte,
scurs în Clepsidrele,
Privirilor de plumb,
ale căror Ceruri cenușii,
de Absurd,
încep să-și ruginească Gândurile,
pe Lacrimile Mormintelor de Vise,
ce ni s-au înecat în Zilele Amare,
care se prăbușesc la tălpile roase,
ale Speranțelor Goale,
cărora nu le rămâne,
decât să îmbrace Mantia de spini,
a Non-Sensurilor Existenței,
pentru a nu fi huiduite,
de către Destrăbălarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe străzile desfundate,
ale Destinelor.

50) Absurdul ne guvernează Suferința

Frânghii de Cuvinte,
ne sunt agățate,
de gâturile de lebădă cântătoare,
ale Aspirațiilor de a redeveni,
noi înșine,
fără a mai fi înecați,
în Remușcările Cerurilor înnodate,
ale Viselor,
ce nu se pot rupe,
de Orizonturile tot mai grele,
ale Fericirii și Durerii,
care le trag cu tărie în Infernul,
clădit cu atâta trudă,
de Paradisul Iluziilor Vieții și Morții,
care și-au chemat în ajutor,
toate Non-Sensurile Existenței
cu ajutorul cărora,
Absurdul ne guvernează Suferința.

51) Mirosuri de Absurd

Dantele de Cer,
sunt aruncate pe mesele Privirilor,
pline cu mirodeniile Suferințelor,
ale căror Mirosuri de Absurd,
ne inundă nările,
Sângelui stricat,
din Genele Strămoșilor Durerii,
prin care Iluziile Fericirii sau Amăgirii,
ale Binelui sau Răului,
ne-au prins Destinele,
ce alergau pe Orizonturile Neființei,
în capcanele Timpului,
devorator al Eternităților de Clipe,
ce ne-au transformat,
în fiare însetate,
de Victoria Sângelui.

52) Absurdul și Cunoașterea

Compromisuri rupte,
din Privirile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ce ne-au dăruit,
Absurdul și Cunoașterea,
pentru a ști ce este Durerea,
atunci când iubești,
și vrei să dăruiești,
Nemărginirea,
pe care doar Neființa o poate înțelege,
atunci când plutește,
peste Nesfârșirea,
din Ochii de Cer ai Iubirii,
al cărei trup de Lumină Divină,
aprinde Stelele Nemuririi,
ce nu vor cădea niciodată,
prin șanțurile alcoolice ale Timpului,
unde suntem întemnițați,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

53) Tot mai zgârcite

Petale de Lacrimi,
spulberate de Vânturile Crevaselor Despărțirii,
sapă adânc în gheața Buzelor,
ale căror Cuvinte,
ni se preling,
pe fețele crispate ale Gândurilor descompuse,
ce ne cad în cănile de pustiu,
ale Așteptărilor,
pe care le bem,
prin gările ruinate ale Singurătății,
pe unde nu mai trece Nimeni,
în afară de,
Iluziile Vieții și Morții,
tot mai zgârcite,
cu Durerea primită în dar,
de la Întruparea în Absurd,
a Timpului,
ce nu ar vrea să se termine,
înainte să mai primească și altele,
pentru bunul mers al Infernului în care trăim.

54) Din Răspântiile Cerurilor

Ochii de Cremene,
ai Victoriei,
Iluziilor Fericirii,
scot scântei ademenitoare,
cu gust de Iubire,
pentru Stelele ce se simt singure,
pe bolțile altor Cuvinte ale Facerii,
și care îi confundă,
cu alte Destine celeste,
a căror strălucire,
ar putea orbi până și Eternitatea,
cu care ne acopeream Nemărginirea,
de dinainte de a fi Ființa,
înrobită de Non-Sensurile Existenței,
Absurdului,
și astfel ne cad,
din Răspântiile Cerurilor,
noi Dureri,
care ne vor fi turnate,
de Capcanele Timpului,
în vechile căni de pustiu,
ale Deșertăciunilor.

55) La Altarele Disperărilor

Depărtări tot mai grele,
de noi înșine,
pe care trebuie să le ducem pe Umerii vlăguiți,
ai Cunoașterii,
lovesc clopotele Vanității,
care cheamă Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
la slujba Absurdului,
care se ține în zilele de Sărbătoare,
ale Deșertăciunilor,
la Altarele Disperărilor,
din Catedralele Speranțelor deșarte,
ce și-au pierdut orice Încredere,
în Iubirea,
ce nu mai poate Crede în șansa,
de a ne mai avea vreodată,
la fel precum eram dinainte,
de Întruparea în Mocirla,
Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
fiecare fărâmă de Clipă,
ucisă pe nedrept de Timpul mercenar,
al Durerii.

56) Paradisul Absurd al Puterii Divine

Și au fost purtate Duhurile Întunericului,
Iluziilor Vieții și Morții,
alături de cele ale Durerii,
peste Pustietatea,
care se întindea până dincolo,
de Ochii Cerurilor ce ne-au fost orbiți,
de dorința de a popula,
Deșertul Gândurilor Divine,
cu Creația Greșelii,
Păcatelor Originare,
care să clădească,
în Chinuri Faraonice,
prin noi,
Statuile Vivante ale Disperării,
Paradisul Absurd al Puterii Divine,
căruia îi ridicăm fiecare,
Cărămidă de Sudoare,
cu Suferința Întrupării,
într-un Absurd al Singurătății,
unde Lumina Divină,
pare să nu mai ajungă Niciodată,
pentru ca Lacrimile Viselor noastre,
să mai poată fi văzute și auzite.

57) Orbit de Iluzii și în prezent

Atunci când Flăcările Iubirii,
ne-au incendiat Cerurile Viselor,
luminându-le cu Nesfârșirea Simțămintelor,
Eternitatea,
a apărut din Marea Spargere a Totului Primordial,
un ciob al Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am tăiat venele Nemuririi,
crezând că Sângele Nesfârșirii,
pe care l-am lăsat să se scurgă,
se va vărsa victorios,
peste Universul Luminii Divine,
pe care ne scriam adeseori,
numele Fericirii,
și nicidecum,
în Mocirla Întrupărilor în Absurd,
a Tot ce însemna Adevăr Absolut,
în respirația Iubirii noastre,
căreia i-au fost tăiate Aripile,
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,

pentru a fi încarcerată,
în Mocirla Non-Sensurilor Existenței,
până ce va fi salvată vreodată,
de Străinul nostru Subconștient,
ce va învinge Abisurile din noi înșine,
prin care rătăcește,
orbit de Iluzii și în prezent.

58) În Umbra Umbrelor Absurdului Suferinței

Valuri de Urzeală,
lovesc ierarhiile Iluziilor Puterii,
spălându-le Țărmurile de Piatră Amară,
cu noi Provocări,
care să le sculpteze,
Orgoliile victorioase,
după chipul și asemănarea,
Dumnezeului Ierarhiei,
pe care ni l-au creat,
Non-Sensurile Existenței,
ce nu ne vor lăsa niciodată,
să cunoaștem Adevăratul Creator,
care se ascunde,
în Umbra Umbrelor,
Absurdului Suferinței,
și a Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
de unde ne scrie scenariile,
pe care trebuie să le interpretăm noi,
Statuile Vivante ale Nimănui,
conștiente fiind,

că dacă L-am Cunoaște,
nu am mai juca niciodată,
nici unul dintre Rolurile Durerii,
ci i-am cere socoteală,
de ce se crede,
a fi un Dumnezeu al Iubirii?

59) Încât să iasă victorios doar Absurdul

Ziduri de Rădăcini amare,
ne umilesc Lacrimile Stelelor,
din praful cărora,
Iluziile Vieții și Morții,
au furat Atomii Înțelesurilor,
amestecându-i în așa fel,
încât să iasă victorios,
doar Absurdul,
din Întruparea noastră,
în Disperarea,
care să fie cât mai dureroasă,
atunci când pășim,
pe Aleile Cimitirelor de Vise,
care ni se sfârșesc,
în Moartea,
ce devine astfel,
atât de dorită și izbăvitoare,
de noi înșine.

60) Pe sub podurile Palmelor Conștiinței

Legăminte Sacre,
 pecetluiesc cu Sigiliile Disperării,
Condiția umană,
 a Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm,
 în cele mai umile ipostaze,
ascunse pe sub podurile,
 Palmelor Conștiinței,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a nu fi observate,
 de către Străinul Subconștient.
care le-ar inspira,
dorința de evadare,
 din Absurdul cotidian,
 al Durerii.

61) Armate de Absurduri

Țărmuri necunoscute,
de Timpi și Spații,
sapă Tranșeele în Flăcări,
ale Orizonturilor Cunoașterii,
a căror fum negru,
se ridică în lupta,
cu Cerurile Viselor Deșarte,
încercând să le învingă,
Inerția supremației,
aflată în vârfurile Ierarhiei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ale căror,
Armate de Absurduri,
pot distruge orice fărâmă de împotrivire,
a Eternităților de Clipe,
prin care am încerca,
să evadăm,
din închisoarea propriului Sine.

62) În chingile Întrupării în Absurd

Neliniști apocaliptice,
izvorâte din propriul Sine,
sparg Zidurile masive și salvatoare,
ale Lacrimilor descărnate,
de trupurile Durerii,
ce ar putea să ne treacă,
Podurile Conștiinței,
spre Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
nu și-ar fi luat măsuri de siguranță,
legându-ne,
de gâturile de lebădă cântătoare,
medalioanele ruginite deja,
ale Instinctelor de Conservare,
ale Deșertăciunii,
de care nu vom reuși niciodată,
să ne despărțim,
cât suntem prinși,
în chingile Întrupării în Absurd.

63) Piesele de Teatru Absurd

Obosiți,
de câte Orizonturi de Suferințe,
avem de dus,
pe umerii vlăguiți,
ai Condiției Umane,
de Statui Vivante,
ce suntem forțate,
să jucăm rolurile Morții de noi înșine,
în cele mai diverse ipostaze,
pe scenele din Vise deșarte și putrede,
ale Conștiințelor,
tot mai alunecoase și gălăgioase,
pe Frigul sfârșitului de Lume,
din Cuvintele rostite tot mai des,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ca să le jucăm cât mai profund,
piesele de Teatru Absurd,
pe străzile desfundate,
ale propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței.

64) Absurdul băut în cănile de pustiu ale Destinelor

Rămășaguri ieftine de Zile Goale,
făcute pe Întrupări,
 ale Zâmbetelor fără rost,
se pierd,
 prin crâșmele afumate ale Timpului.

Ierni zgârcite cu Zăpada Anilor,
își curăță îmbrăcămintea Cuvintelor,
 de Gerul Înțelesurilor,
unor Singurătăți.

Aripi obtuze și grele,
acoperă Timpul cu Viitorul nimănui,
arcuind Zborul Regretelor,
 peste podurile dintre,
 Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
 și Absurdul,
băut în cănile de pustiu,
 ale Destinelor.

65) Atât de periclitată

Priviri răvășite,
își strigă surd,
cu Vocile mute ale Suferințelor,
Pacea cu propriul Sine,
atât de periclitată,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce vor doar Eternități de Clipe,
fierte în sucul propriu al Durerii,
Absurdului unei Conștiințe,
a Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care nu a întrebat-o,
Nimeni vreodată,
dacă Lacrimile Amăgirilor,
pot fi limpezite,
de Cimitirele de Cuvinte,
sau nu.

66) Cu Înțelesurile Non-Sensurilor Existenței

Rupt din Totul Primordial,
Cuvântul facerii,
n-ar fi crezut niciodată,
că va reflecta atât de pregnant Absurdul,
în Marea Contemplare Universală,
încât să nască Iluziile,
cu tot arsenalul lor,
de arme ucigătoare de Vise,
pe care să le înmormânteze,
cu alaiuri funerare interminabile,
de Amăgiri,
în Cimitirele Cuvintelor,
rostite fără rost,
o viață întreagă,
de fiecare dintre noi,
care credem că spunem Adevărul,
cu Înțelesurile,
Non-Sensurilor Existenței.

67) Într-o Cunoaștere a Absurdului

Ne jertfim pentru un Crez,
al Nimănui,
într-o Cunoaștere a Absurdului,
unde doar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ar reuși să ne arate Calea,
pe care chiar dacă am zări-o,
nu ne-ar ajuta cu nimic,
să o și găsim,
întrucât Înțelesurile pe care le percepem,
aparțin numai,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
iar ceea ce ni s-ar releva,
ca fiind Întruchiparea Perfecțiunii,
în Conștiința noastră,
ar apărea ca ceva banal,
și lipsit de orice importanță,
dacă nu chiar un lucru sfidător,
la Cerurile Gândurilor,
și atunci?

Cum am putea oare să ne îndoim,
de Credința cuiva,
chiar dacă aceasta,
nu pare a avea nici un fundament,
pentru noi?

68) Nici un răgaz de gândire

Rătăcit pe străzile desfundate,
ale Gândurilor,
încerc să mă descopăr pe mine însumi,
cel de dinainte de a fi Lumea,
și bat plin de emoții,
la porțile zăvorâte ale Întrebărilor,
unde, după o perioadă de așteptare,
îmi răspund niște Zile Goale,
care mă ademenesc să particip,
la Orgiile ideatice ale Orgoliilor,
ținute de patronului lor spiritual,
Timpul,
care-mi întinde,
o Eternitate de Clipă,
și-mi spune să rămân pe Tărâmul ei.

Oricât de mult am încercat,
nu am reușit niciodată,
fiindcă de fiecare dată,
nu aveam o altă alegere decât,
ori să moară ea,
devenind o punte către Viitor,

cum se întâmplă,
 în Lumea Întrupărilor în Mocirla Durerii,
ori simțeam,
 cum mă chema Moartea pe mine,
fără să-mi lase nici un răgaz de gândire,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
Absurdului.

Și n-am mai ales nimic,
întorcându-mă descumpănit,
la Sinele de acum.

69) Pe care îl iertăm de fiecare dată

Unde ne sunt,
 spinii Lacrimilor însângerate,
 de pe Coroana Mântuirii,
 de Păcatele Originare,
ale Dumnezeului Greșelilor Creației,
pe care îl iertăm de fiecare dată,
când îi ridicăm,
 Catedrale de închinăciune,
Absurdului,
propriilor Lui,
Iluzii ale Vieții și Morții,
pentru care am fost răpiți,
și în fața cărora ne prosternăm,
inventând tot felul,
 de Icoane Făcătoare de Minuni,
Durerilor,
 pe care suntem osândiți,
să le ducem,
pe umerii Pașilor noștri,
 triști și abătuți.

70) Proslăvind Absurdul

Traverse de Gânduri,
duc șinele de tren al Dezolării,
peste frontierele ruginite ale Orizonturilor,
tot mai grele și descumpănite,
de florile de gheață,
pe care le-am așternut,
la ferestrele opace,
ale Viselor,
prin care nu putem observa,
decât Cimitirele de Cuvinte,
pe care Destinul,
ni le adresează zilnic,
proslăvind Absurdul,
sub Cerul căruia ne ducem,
plumbul cenușiu al Anilor.

71) Pe terasa Viselor deşarte ale Absurdului

Plouă cu Disperare,
peste Zâmbetele încremenite,
ale Gândurilor,
rătăcite prin aglomerația sufocantă,
de Amintiri,
ce călătoresc alături de mine,
în același Cer al Amăgirii,
unde le găsesc de fiecare dată,
purtate de Zilele Goale,
pe străzile desfundate,
ale Destinului meu,
unde mă lovesc fără să vreau,
în fiecare Dimineață,
de Singurătatea,
care iese să ia câte o gură de aer proaspăt,
pe terasa Viselor deșarte,
ale Absurdului.

72) Dantela Absurdului

Ne grăbim de fiecare dată,
spre Nicăieri,
fără să uităm vreodată,
să ne luăm cu noi și Conștiința,
Iluziilor Non-sensurilor Existenței,
cu acele căreia,
croșetăm Dantela Absurdului,
pe care o îmbrăcăm de fiecare dată,
înfrigurați de Iluziile Fericirii,
știind că ține de cald,
Minciunii,
care ne depărtează tot mai mult,
de posibilitatea,
de a fi noi înșine.

Ne grăbim de fiecare dată,
uitând de noi,
în timp ce admirăm Dantela Absurdului,
de pe străzile Nimănui,
pe care nu mai știm cine a creat-o.

73) Calendare vechi

Calendare vechi,
cu Zilele uitate,
mai demult decât Vremea,
zac dezmoștenite,
de orice Speranțe,
care le călcau,
undeva-cândva,
Pragurile,
într-o aglomerație de nedescris,
a Viselor,
din care ne-am sculptat,
chipurile de Foc,
ale atâtor Iubiri,
care ne-au ars,
până și Absurdul,
Iluziilor Vieții și Morții,
din scrumul cărora,
ne-am făcut Amintiri,
pe care le ținem atârnate,
în cuiele ruginite,
ce au ajuns azi,
ale Nimănui.

74) Ființa Absurdului

Osândiți să ducem,
pe umerii vlăguiți ai Gândurilor,
calvarul Conceptelor și Ideilor Conștiinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
nu vom reuși niciodată,
să înțelegem Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fiindcă nu poate să ne comunice,
prin limbajul Cunoașterii,
ci al Instinctelor,
pe care le conștientizăm,
numai în funcție de Cunoașterea viciată,
de Non-Sensurile Existenței,
unde Moartea nu poate muri,
atunci când murim,
odată cu Ființa Absurdului,
pe care o întruchipăm,
prin propriul Sine.

75) Libertatea și Absurdul

Libertatea și Absurdul,
sunt concepte doar ale Ființei,
deoarece ambele se întrepătrund,
condiționându-și reciproc Existența,
Ființând,
pe când Neființa,
nu are nevoie de Libertate și de Absurd,
întrucât ea include Totul ca ansamblu,
și nicidecum ca structură.

Cunoașterea noastră,
este o reflectare diformă,
a Ființei în Neființă,
și a Adevărurilor Relative,
într-un Unic,
Adevăr Absolut,
datorită Iluziilor Vieții și Morții.

76) Absurd și Vanitate

Cu toate că deschidem Ferestre de Cer,
peste Inimile de Infinit,
ale Viselor,
ne construim adeseori,
fără să dorim,
castele de nisip,
la porțile cărora ne scriem numele,
pe țărmurile fără nume,
ale Lacrimilor unor Întrebări,
despre Despărțirea de noi înșine,
cu care să umplem Ființele Clepsidrelor,
care să ne cearnă Zilele,
pe zebra Trecerilor,
dintre Absurd și Vanitate,
Viață și Moarte,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

77) Mă orbesc cu Absurdul

Și-au revenit Zorii,
ce mă orbesc,
cu Absurdul,
izvorât din cenușiul florilor de plumb,
pe care mi le dăruiesc,
Singurătății,
ce mă însoțește peste tot,
încercând să-mi lumineze,
Norii Viselor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care mă prefăceam că nu le văd,
deși vagabondam împreună cu ele,
pe străzile pustii și reci,
ale Zilelor Goale,
de mine însumi.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd,

tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul

”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la

lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care

contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e

problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-

lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să

poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la

poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi

e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia

Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se

ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**,,Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereză „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**,,Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frînturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i

se surpă orizontul sufletului în ploi de foc şi urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că

viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii

de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

SORIN CERIN
- ABSURD -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
- ABSURD -
-poeme filosofice-

- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esenţiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The

Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012

- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- ABSURD -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ABSURD -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ABSURD -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- ABSURD -

-poeme filosofice-